

Časoplanéta (príbeh č. 7)

Oliver sa s maminkou vracal domov zo škôlky. Nastúpili do preplnenej električky, dvere zapípali a zavreli sa. Všetci ľudia boli na seba natlačení ako sardinky a nervózne prešlapovali.

Hviezdne námestie, konečná. Ozval sa hlas z reproduktora a dav ľudí sa vyrútil z električky. Oliver pomaličky zoskakoval po schodíkoch s úsmevom na tvári.

– Rýchlo, rýchlo chlapček, ponáhlame sa.

Oliver sa nechápavo pozrel na pána v čiernom saku, ktorý sa zasa nervózne pozrel na hodinky.

– Mami. Kde sa všetci ponáhľajú?
Opýtal sa zvedavo.

– Domov z práce.

– A prečo stále sledujú hodiny?

– Lebo nestíhajú.

– A my stíhame?

– Áno, my sa nikam neponáhlame Oliverko. Ocko nás už s Kikou čakajú doma.

Super, pomyslel si Oliver a vybehol z chodníka na zasneženú lúku. Urobil zo snehu guľu a hodil ju po maminke.

– Guľovačkaáá!

Obaja prišli domov so smiechom, celý premočení a unavení. Oliver sa rýchlo navečeral a už ležal v postieľke. Zatvoril oči a sladko zaspal.

Objavil sa v rakete a navigátor Tomáš sedel vedľa neho.

– Kam vyrazíme dnes kapitán?

– Chcem vedieť, prečo sa dospeli tak ponáhľajú!

– Poznám planétu, kde by nám mohli dať odpoveď!

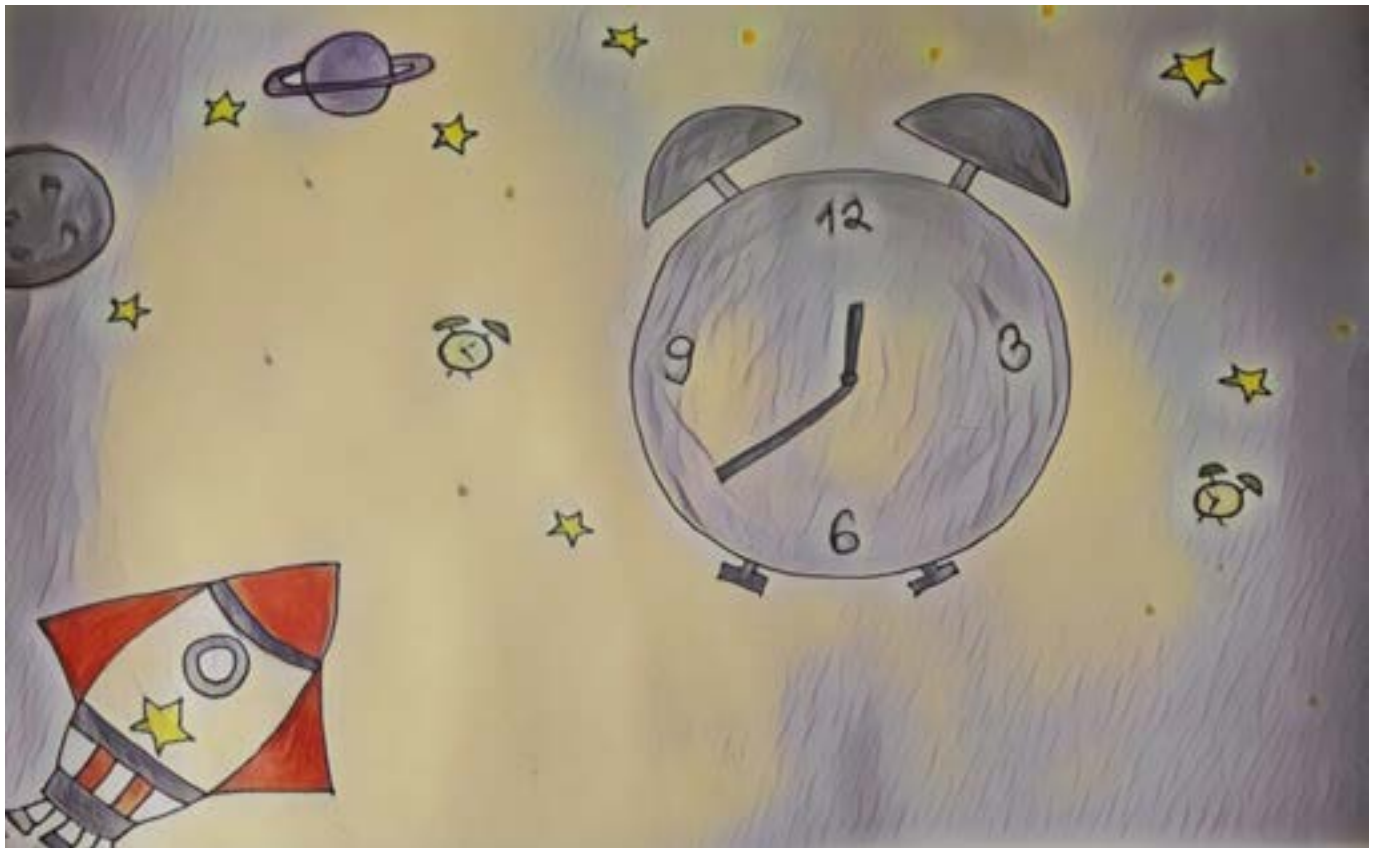
Tomáš nastavil kurz a pred Oliverom sa zjavili známe tlačidlá. Stlačil tlačidlo planéty, raketa zavrčala a vydala sa smerom k novému dobrodružstvu.

– Kapitán, blížime sa k cieľu.

– Priprav sa na pristátie navigátor, stlmiť motory a vysunúť klapky.

– Rozkaz!

Oliver sa pozrel cez okno rakety a pred ním sa objavila planéta v tvare budíka. Okolo nej lietali malinké budíky, ktoré pripomínali satelity.

- Pozri Oliver, mestá vyzerajú ako čísla na ciferníku. V ktorom meste pristaneme?
- Navrhujem číslo 12 navigátor.
- Pristávame!

Tomáš stlačil pár pestrofarebných tlačidiel a raketa pristala na letisku pri meste v tvare čísla 12. Dvere rakety sa otvorili a naši dobrodruhovia vystúpili na preplnenom letisku. Každý z obyvateľov mal na ruke štvoro hodínok, nervózne ich sledoval a popod nos si niečo šomral.

- Prosím vás, viete nám povedať kde sme?
 - Tik tik, tak, crrrn...
- Odpovedal obyvateľ a rýchlo kráčal ďalej.
- Skúsme sa poobzerať v meste kapitán. Možno stretieme niekoho, kto nám neutečie.
- Povedal Tomáš.

Cestou z letiska stretali autá, ktoré nervózne vytrubovali a šoféri na seba niečo kričali. Mesto vyzeralo ako veľké hodinárstvo. Každá budova mala tvar iných hodín. Na rohu bola v tvare vreckových hodín, ďalšia vyzerala ako digitálne hodinky alebo iná, ktorá sa týčila do výšky ako známe anglické hodiny Big Ben.

Na chodníkoch sa tlačili zástupy obyvateľov planéty, ktorí sa neustále niekam ponáhľali.

Vo výkladoch obchodov sa ligotali úplne nové náramkové hodinky rôznych tvarov a farieb.

- Nikdy nemeškajte! "značka Porex"
- Len naše hodinky sú najpresnejšie. "značka Hasio"

Neboli to však len také obyčajné hodinky. V strede každých hodiniek, priamo na ciferníkoch bol malý pán a pózoval. Raz držal v ruke kladivo, inokedy sa napchával jedlom a Oliver ho videl dokonca aj zaspáť.

Očarení výkladmi a budovami kráčali ďalej, tlačili sa s davmi obyvateľov planéty a snažili sa ich osloviť.

- Dobrý deň, môžem sa vás opýtať?
- Tik tik, tak, crn...
- Tomáš, my sme si zabudli dať jahodové cukríky!

Tomáš vybral z vrečka cukríky a rýchlo ich obaja cmúľali.

- Dobrý deň, môžem sa vás opýtať?

Pán pozrel na svoje hodinky.

- Nemám čas. Veľa hodín. Ponáhľam sa. Dovidenia.
- Odbil ich ďalší obyvateľ.

Sklamaní z odmietnutia kráčali ďalej mestom a náhodou objavili malý park. Vládlo v ňom ticho, akoby tu zastal čas. Stromy sa pomaly hojdali vo vetre a vtáky v tvare čísel pili z malej fontány.

- Tik Tik, Tak...
- Veselo čvirikali.

Sadli si na lavičku a nahlas premýšľali.

- Kam sa všetci náhľia?
- Nevie Oliver. Dnešné dobrodružstvo asi odvoláme.

Zrazu sa pred nimi zjavil starý pán. Bol oblečený v čiernom fraku a namiesto gombíkov mal malé hodinky, ktoré sa pomaly krútili.

Na hlave mal cylinder a miesto fúzov mu viseli spopod nosa dve ručičky.

– Dobrý deň, vy asi nie ste z našej planéty.

– Dobrý deň. Ako ste to zistili?

– Noóó, nikde sa neponáhľate.

Usmial sa spod fúzov, ktoré vyzerali ako hodinové ručičky.

– Volám sa sir Cifernikus a som bývalým starostom mesta 12.

– Ja som Oliver a toto je môj navigátor Tomáš. Prišli sme zistiť prečo sa tak dospelí ponáhľajú, ale bohužiaľ nás tu nikto nepočúva. Stále len pozerajú na hodinky a náhlia sa preč. Vy nemáte hodinky?

– Ale mám, každý máme svoje hodinky. Ukazujú nám, čo máme práve robiť. Ja som už na dôchodku a moje hodinky tiež.

Povedal sir Cifernikus a ukázal im svoje hodinky. Starec v hodinkách sa usmieval a sedel na lavičke.

– A prečo sa potom ostatní ponáhľajú?

– To je zaujímavá otázka Oliver. Vieš, na našej planéte existuje jeden Veľký budík a on má na starosti všetky hodinky, ktoré používame. Pred rokom, ale všetky hodiny zastali v čase pracovnej doby, a tak sa všetci ponáhľajú. Myslia si totiž, že sú stále v práci.

– A čo sa s veľkým budíkom stalo?

– To nikto nevie a nikto ani nemá čas to zistiť. A ja som už príliš starý na také dobrodružstvo.

Oliverovi zasvietili očká a pozrel sa na Tomáša.

– Tomáš. Vieš čo ma napadlo?

– Žiaľ, asi tuším. Chceš aby sme zistili čo sa stalo.

– Presne tak! Sir Cifernikus, ako sa dostaneme k veľkým budíkom?

– Legenda hovorí, že sa musíte vydať do stredu planéty, až k časovej priepasti. Cesta k veľkému budíku sa objaví, keď sa ručičky spoja a vytvoria most k

– To znie jednoducho! To bude hračka. Dovidenia a ďakujeme.

Oliver už vykračoval smerom z parku bez toho, aby počul posledné slová, ktoré mu sir Cifernikus hovoril.

Po chvíli obaja kráčali po veľkej lúke a okolo nich prelietavali motýle v tvare presýpacích hodín.

Pokračovali ďalej cestou, kým neprišli k časovej priepasti. V strede v dialke na ostrovčeku sa týčili veľké hodiny.

–

– A teraz čo?

Opýtal sa Oliver.

Tomáš sa poškrabal labkou po hlave.

– Ako to hovoril sir Cifernikus? Ručičky sa musia stretnúť.

– Tomáš, ale ja neviem čo to znamená.

– Znamená to, že musíme počkať na pravé poludnie. Vtedy sa najbližšie ručičky spoja.

A tak čakali.

- Už vidím malú ručičku!
- A za ňou už prichádza veľká. Priprav sa Oliver.

Obe ručičky sa rýchlo približovali a obaja sa pripravili k skoku.

- 3, 2, 1 aáá skoóók...

Vyskočili na ručičky a pred nimi sa objavil most cez priepasť. Ako kráčali, Veľký budík sa postupne zväčšoval. Okolo neho sa točili v rytme ozubené kolieská a vytvárali veľké bludisko.

Na začiatku bludiska bola brána s veľkým nápisom ČASOVÉ BLUDISKO .

- Vyzerá to to tak Oliver, že jediná cesta k Veľkému budíku je cez bludisko.

- Tak na čo čakáme?!

Oliver sa rozbehol do bludiska. Mal z toho strašnú radosť, nikdy ešte v žiadnom bludisku nebol a pripadalo mu, že presne vie kadiaľ má ísť.

- Tomáááš, kde sííí...

- Oliveéér, neutekaj nevidím ťa...

Ale Oliver už zmizol v bludisku. Tomáš za ním rýchlo utekal, ale jeho malé plyšové nôžky na neho nestačili. Oliver sa mu rýchlo stratil z dohľadu.

Každé ozubené koleso v bludisku vyzeralo rovnako a Tomáš nevedel, kde má Olivera hľadať. Začal teda z celej sily kričať.

- Oliveéér...
- Tomaááš...

Našťastie ho po chvíli našiel.

– Kapitán, sme stratení. Bludisko je príliš zložité. Musíme vymyslieť plán.

Obaja si sadli na zem a premýšľali.

– Môžeme kriedou značiť kadiaľ sme už išli.

– Nemáme kriedu Tomáš.

– Ale máme niečo lepšie! Cukríky!

– Áno! Dáme si cukríky a niečo nás napadne!

– Nie Oliver. Budeme ich ukladať na zem a ak ich nájdeme tak budeme vedieť, že sme tadiaľ už išli.

– Dobrý nápad, ale radšej ich spapajme teraz!

– Môžeš ich zjesť cestou späť.

A tak to aj urobili. Tomáš išiel prvý a ukladal na zem cukríky.

– Pozri Tomáš, cukríky!

– Ach jaj. Už sme tadiaľto prechádzali Oliver. Skúsme teraz odbočiť doprava.

Oliver čakal kým sa Tomáš otočí a šup jeden cukrík tajne zjedol. Vždy keď sa Tomáš nepozeral, uchmatol si ďalší.

Bludisko malo totiž veľa slepých chodieb a križovatiek. Konečne však dorazili k poslednej križovatke a pred nimi sa objavil východ.

– Podli sm tu...

Šušlavo povedal Oliver.

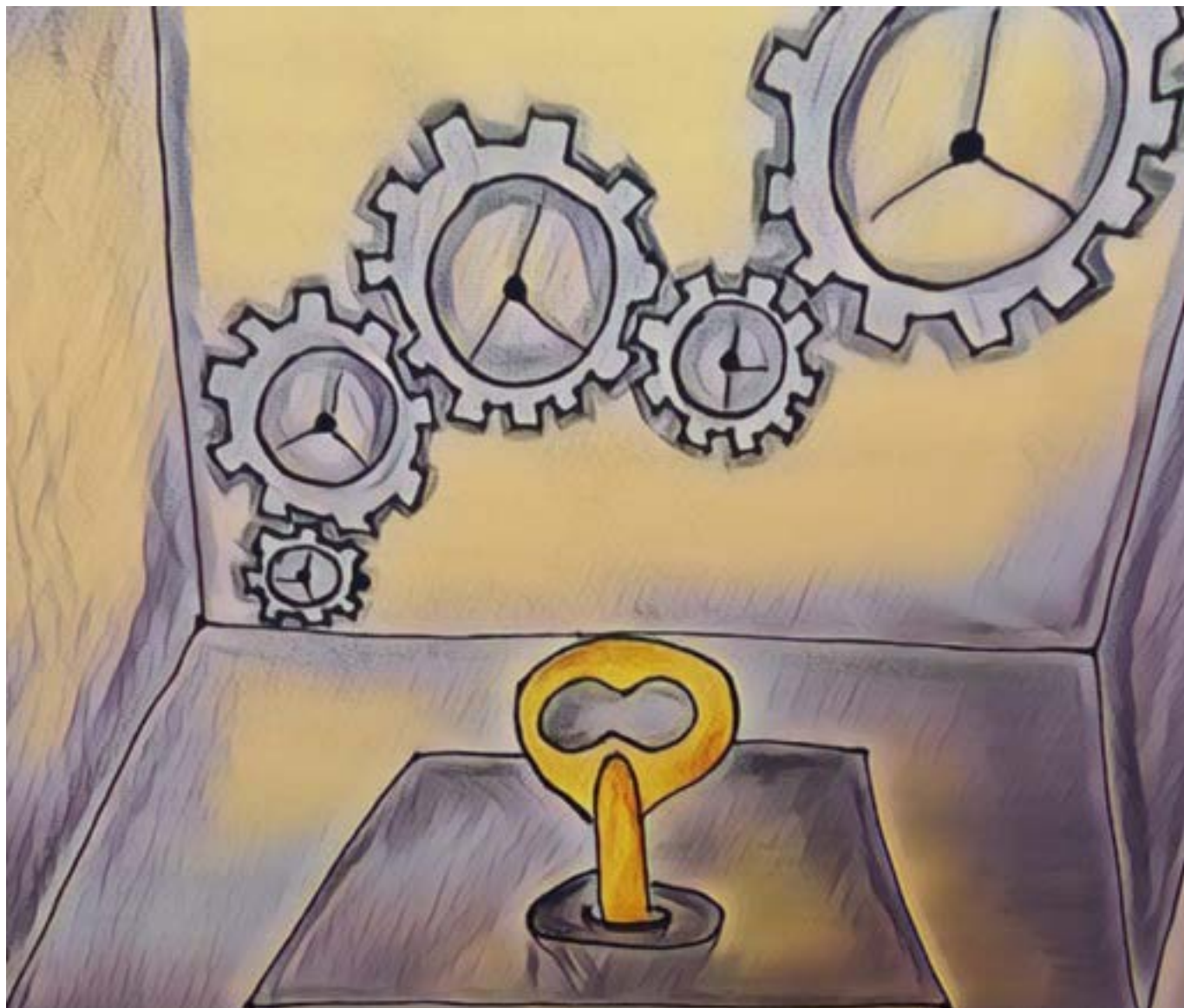
Tomáš sa otočil a vybuchol smiechom. Oliver bol celý od jahodových cukríkov a líca mal plné ako sysel pred zimou.

Docmúľal zásobu cukríkov a pozreli sa na Veľký budík. Bol to asi najväčší budík na svete, celý zo zlata a len ručičky boli čierne. Stáli na mieste a nehýbali sa. Pod ciferníkmi boli malé kovové dvierka.

Oliver zaklopal.

– Klop klop. Haloóó, je niekto doma?

Nikto sa neozýval a tak obaja vošli do vnútra. Miestnosť bola plná ozubených kolies, na zemi ležali malé budíky. V jej strede bol obrovský kľúč na natiahnutie hodín.

– Dobrý deň, je tu niekto?
Ale nikto neodpovedal.

– Oliver, pozri na ten veľký kľúč.

– Určite otvára tajné dvere!

– Možno, ale niekedy neexistovali batérie a hodiny sa každý deň museli naťahovať.

– Akoóó? Vymýšľaš si, Tomáš.

Tomáš sa usmial na Olivera a vysvetlil mu ako hodiny kedysi fungovali. Oliver, ale ako vždy nepočúval, kýval hlavou a predstavoval si, ako bude cestou späť papať cukríky.

– A tak fungujú hodiny. Takže čo musíme spraviť?

– Vieéém – nadšene zvolal Oliver – potrebujeme batériu!

– Ach ty, zase si ma nepočúval. Poď ukážem ti to.

Tomáš sa postavil do stredu miestnosti a zaprel sa do veľkého kľúča. Oliver mu utekal pomôcť. Kľúč sa otočil prvýkrát, ale nič sa nestalo. Druhýkrát, na zemi sa začali malé budíky preberať k životu. Až na tretíkrát začuli silné TIK TAK. Ozubené kolesá sa začali hýbať a malé budíky veselo pobehovali po miestnosti.

– Ďakujem vám cudzinci.
Ozvalo sa.

– Haloóó! Kto si? Kde si?

– Čakám na vás von.

Obaja vybehli rýchlo von, ale nikoho nikde nevideli.

– Ďakujem vám, zachránili ste ma. Tu som hore.

Oliver a Tomáš sa otočili a čuduj sa svete hovoril na nich Veľký budík. Na hodinách sa objavili oči a úsmev.

– Moje meno je pán Časovač a som najväčší budík na tejto Časoplanéte.

– Ako sa vám poďakujem?

Oliver si odkašlal a opýtal sa.

– Máme otázku, prečo dospelí majú tak málo času?

– Hmmmm

Zamyslel sa pán Časovač.

Odpoveď je jednoduchá. Pánom svojho svojho času sme my, záleží len na nás ako ho využijeme.

Oliver a Tomáš sa zasmiali, takú jednoduchú odpoveď nečakali. Rozlúčili sa s pánom Časovačom a utekali späť k rakete.

Obyvatelia mesta sa už neponáhľali, lebo ich hodinky opäť fungovali. Usmievali sa a zdravili našich dobrodruhov.

Pri rakete ich čakal pán Cifernikus a usmieval sa popod ručičkové fúzy.

Ďakujeme, dúfam že si na nás niekedy nájdete čas a prídete nás navštíviť.

Z vrecka kabáta vybral malé budíkové hodinky a podal ich Oliverovi.

Aby ste nezabudli, že pánom svojho času ste vy sami.

Tomáš a Oliver nastúpili do rakety a zakývali na rozlúčku. Raketa vzlietla a opustila Časoplanétu.

Oliverko vstávame. Zaspali sme.

Otvorili sa dvere na detskej izbe a spod periny vykukla strapatá hlava.

Maminka nestresuj. Máme čas.

Usmial sa a pozrel sa na nočný stolík, kde ležali malé budíkové hodinky z Časoplanéty.